

MARTIN HELLSTRÖM

Mitt hemliga
namn

BONNIER
CARLSEN

MITT HEMLIGA NAMN

Copyright © Martin Hellström 2027

Omslag: Caroline Linhult

Bilder i kollage på omslaget: Shutterstock

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2027

Box 3159, 103 63 Stockholm

info@bonniercarlsen.se

www.bonniercarlsen.se

ISBN 978-91-798-1595-0

Tryck: ScandBook AB Falun 2027

Tryckning: 1

Det är kul med saker som är hemliga. Om de är lagom hemliga och om man har hemligheten med någon som är rolig och som inte säger den till andra. Som min hemlis med Maya i min klass.

Det hemliga hände för en vecka sen. Då tog vi en sak från vår lärare. Vi var så irriterade på henne. Vi tyckte att hon var fånig och tjatig och så. Egentligen är hon bra men ibland är hon jobbig.

När vi började fyran och fick vår nya lärare var hon bra. Men efter jullovet sa hon att vi skulle vara tysta och läsa varje morgon. Jag ville inte det för jag kan inte sitta still och inget göra för då kliar det i kroppen på mig. Och Maya är så morgontrött att hon nästan somnar. Jag såg det i förra veckan. Då såg jag Mayas bruna hår hänga ner på bänken så att ansiktet inte syntes. Hennes ögon är också bruna, men hon blundade nog bakom håret, så att de inte syntes. Och bara jag såg Maya för alla andra

läste. Vår lärare också. Hennes bok heter ”Hela skolan läser” och det är den som har fått henne att tycka att vi ska sitta tysta och läsa en hel kvart innan skolan börjar.

På rasten sa jag till Maya att det såg kul ut när hon somnade och hon sa precis det jag tänkt, att vår lärares bok är så dum. Så då bestämde vi oss för att göra det, och på rasten smög Maya in i klassrummet och tog boken ur högen med papper och skrivböcker och teckningar som ligger på vår lärares skrivbord. Hon stoppade den under sin röda luvtröja och sen gömde vi den i en taggig buske på skolgården, bortanför gungorna och klätterställningen och fotbollsplanen. Längst bort, intill staketet. Där kan den ligga. Det är rätt åt den dumma boken.

2

Vad man heter kan också vara en hemlighet. Och är det hemligt så är man själv hemlig, för om man tänker på någon tänker man först på hur den ser ut och sen på namnet.

Jag kan namnen på alla i klassen och några vet jag mer om. Mest vet jag om Anna-Karin. Hon är bra på att rita och hon kan hitta på kul saker när vi är hemma hos henne. Sen vet jag att hon inte säger så mycket i klassen och att hon har munnen öppen när hon läser, som att hon blir överraskad av det som händer i boken. Hon vill nog gärna sitta tyst och läsa på morgonen.

Men jag tycker mest om att prata. Och Anna-Karin är bra för hon gillar att lyssna, till exempel när jag hittar på en spännande historia. Det gör väl alla förresten. Som de i min klass, de tycker att det är kul när jag berättar om gamla filmer pappa och jag har sett tillsammans, och om saker min knäppa morbror gjorde när han gick på

vår skola. Som att de klättrade upp på taket. Det låter livsfarligt, fast vår skola är bara en våning hög och taket är platt, så jättelivsfarligt kan det inte ha varit. Men jag säger att de nästan trillade ner och då blir det spännande för klassen.

Om Maya vet jag inte så mycket. Jag vet att hon är trött på morgonen och stavar med Y där det ofta är J. J låter gulligt och Y som en tonåring. Maya är lite tonåring fast hon också är elva år. Men man tror att hon är äldre. Jag vet inte varför. Hon är inte längst i klassen. Det bara är så. Kanske är det Y:et. Fast Henny har också ett Y i sitt namn och hon är barnsligast.

Om Henny vet jag mycket mer än namnet för hon säger nästan alltid rakt ut vad hon tänker. Som till exempel i kön till matsalen, när hon sa att hon tycker att den pinsamma mellolåten är bäst. Fast ingen retade henne för hon härmade sångaren så roligt. Ja, oftast är Henny kul.

Men ibland är hon inte rolig. Just idag är hon inte det. På sista rasten var hon riktigt dum och därför måste mitt namn vara hemligt. Särskilt för Herman. Särskilt om han var ute på skolgården just när Henny var dum.

Med Herman var det så att jag bara visste om hans ansikte. Jag tänkte på att han var speciell. Han gör inte som andra. Därför var det kul när någon ropade ”kom

Herman, vi börjar” när de klättrade runt i klätterställningen. För han härmas inte. Och han skyndade sig inte när klassen sprang mot dörren där femmorna går in. Han gick långsamt, och jag tänkte på hans lockiga nacke för han såg ner i marken medan han gick. Och sen såg jag att han var lika långsam därinne för det är stora fönster i våra kapprum. Man ser in där, eller ser ut, på skolgården. Men han såg nog inte mig. Jag tror inte det.

Det var i fredags som klasskompisen ropade så att jag vet vad han heter, och jag tänker på namnet när jag ser honom. Ibland tänker jag på det så att jag inte hör när Adam och Henny och Nadine och de andra säger att jag ska komma till stora kullen. Vi leker melodifestival där och de vill att jag är med för jag härmar tjejprogramledaren bäst. Det är kul att de tycker att jag är bra på att prata med pipig röst och dra skämt med Adam. Han är killprogramledaren i leken och han är rätt så lik, med frisyren och dialekten. Det är kul när han låtsas prata skånska i vår lek. Eller i ”parodin” som Nadine säger. Hon tycker att det är pinsamt att kalla det för lek.

Melloparodin blir roligast när Henny härmar gubben med den larviga låten om kärlek som bara Henny gillar. Jag kallar henne Henry, alltså nästan som Henny. ”Farbror Henry”, ropar jag och hon springer upp på kullen från den brantaste sidan. Sen gör hon sitt roligaste när

hon dansar så där stelt och låtsas att hennes jacka är den fula gula kavajen som gubben har.

Men idag var det hon som ropade mitt namn och det var inte roligt. Henny skrek mitt namn så att hela skolgården hörde, och så sa hon pinsamma och snuskiga saker som jag inte vill tänka på.

Jag svarade inte. Jag gick till kullen, alldeles ensam. Ingen lekte mello där.

Jag vet inte om Herman var på skolgården idag när det hände. Om han var det förstod han kanske inte att det var mig Henny ropade på. Jag svarade ju inte. Jag låtsades som att det inte var mitt namn, att det inte hör ihop med mig. För han vet inte vad jag heter, och han ska inte få veta det heller.

Mitt namn är ovanligt. Bara jag heter så på skolan. Annars tycker jag om när det är något särskilt som man kallas. Som att min bror Hampus kan kalla mig för syster. Det är bara han som kan det, för det är bara till honom jag är en syster. Och bara jag kallar honom bror. "Lillebror", säger jag, så där så sött att han känner sig retad och blir arg. Han är gullig då.

3

Först tänker man på hur någon ser ut och sen på namnet. Man är utseendet och sen namnet, för när Hermans namn var hemligt för mig var han bara sitt rufsiga hår och sina ögon. Sen fick jag veta namnet och ögonen ändrades från allvarliga till glada när jag sa det. Det hände samma dag som jag fick reda på namnet, på fredagen, när jag skulle hem och han klev ut framför cykeln.

”HejhejHerman”, ropade jag och han tittade upp på mig och såg glad ut.

”Vet du vad jag heter?” frågade han, och jag sa ”ja, jag vet”.

Då såg han ännu gladare ut och flyttade sig så att jag kunde cykla förbi honom och ut mellan träden som är gränsen för vår skolgård. Och jag såg nog också glad ut för att jag sagt det så knäppt, ”hejhejHerman”.

Annars tänker jag bara på hur jag ser ut när jag ser mig i spegeln. Och igår när Anna-Karin ritade av mig